

Sygn. akt: IV U 677/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

Protokolant: Grzegorz Łado

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 7 marca 2023 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania wnioskodawcy **A. O.**

od decyzji strony pozwanej (...) **we W.**

z dnia 22.12.2020 r. nr (...)

o jednorazowe odszkodowanie

I. oddala odwołanie;

II. odstępuje od obciążania wnioskodawcy kosztami procesowymi strony pozwanej;

III. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 667/21

UZASADNIENIE

Wnioskodawca **A. O.** wniósł odwołanie od decyzji (...) **we W.** z dnia 22 grudnia 2020 r. nr (...), którą Komendant na podstawie art. 9 pkt 2, art. 2 pkt 1, art. 35 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą odmówił wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w Policji.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Komendant zarzucił, że w dniu 9 października 2020 r. komisja lekarska stwierdziła u wnioskodawcy uszczerbek na zdrowiu w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby z tytuł stwierdzonych zaburzeń lękowych w wysokości 10%. Wnioskodawca był jednak uprawniony do złożenia wniosku o skierowanie na Komisję Lekarską celem określenia uszczerbku na zdrowiu w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby już w dniu 8 lutego 2012 r., bowiem już w tym dniu orzeczono, że jest on całkowicie niedolny do służby w Policji zaliczając go do III grupy inwalidztwa i przyznając związek powstałego inwalidztwa ze służbą w Policji. Tym samym wnioskodawca był uprawniony do złożenia stosownego wniosku nie później niż do dnia 8 lutego 2015 r.

Zaskarżając decyzję wnioskodawca **A. O.** wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu 10% uszczerbku na zdrowiu z powodu choroby powstałej w związku ze szczególnymi

warunkami lub właściwościami służby w Policji w kwocie 9.836,34 zł oraz o zasądzenie od Komendanta zwrotu kosztów postępowania w wysokości 615,00 zł.

Uzasadniając odwołanie wnioskodawca podniósł, iż służbę w Policji pełnił w okresie od 1 września 1991 r. do 22 września 2012 r. W trakcie służby rozpoznano u niego nerwicę upośledzającą sprawność, nadciśnienie tętnicze (...) z przerostem serca, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa C zaawansowane, guzy krwawnicze odbytu, astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu, trądzik pospolity. Orzeczeniem z 8 lutego 2012 r. (...) MSWiA we W. uznała go za inwalidę i czasowo zaliczyła do III grupy inwalidzkiej. W kolejnych badaniach ponownie czasowo utrzymano III grupę inwalidztwa i jej związek ze służbą. W dniu 3 września 2018 r. wystąpił z wnioskiem do Komendanta o skierowanie do komisji lekarskiej celem orzeczenia uszczerbku na zdrowiu związanego z chorobą pozostającą w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Komisja lekarska ustaliła z tego tytułu 10% uszczerbku na zdrowiu.

Ubezpieczony nie zgodził się jednak z tym, iż jego prawo do wypłaty odszkodowania wygasło. Roszczenie o jednorazowe odszkodowanie staje się wymagalne w dacie ustalenia prawa do tego odszkodowania. Z kolei prawo do jednorazowego odszkodowania ustalone zostaje na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej. W jego przypadku prawo to powstało w dniu 9 października 2020 r. tj. w dacie wydania orzeczenia Komisji Lekarskiej, określającej procentowy stopień uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% i stwierdzającej, iż powstały skutek choroby uszczerbek na zdrowiu pozostaje w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Co więcej przedstawioną ocenę daty powstania wymagalności roszczenia o wypłatę jednorazowego odszkodowania wzmacnia fakt, iż dopiero w dacie tego orzeczenia choroba osiągnęła stan stabilny dając podstawę do ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu

Za podstawę wyliczeń wnioskodawca przyjął kwotę przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. ogłoszoną w komunikacie Prezesa GUS z 11 lutego 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r., tj. 4.918,17 zł. Równowartość 20% tej kwoty to 983,34 zł co przy 10% uszczerbku daje 9.836,34 zł (k. 4-8).

Odpowiadając na odwołanie (...) **we W.** wniósł o jego oddalenie w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia, przekroczenie terminu ustawowego, jak również jego bezzasadność, a także o zasądzenie od wnioskodawcy zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko organ podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, a ponadto zarzucił, iż zdiagnozowana u wnioskodawcy neurastenia nie została sklasyfikowana w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji. W wykazie tym występują następującej jednostki: fobia, zespół lęku uogólnionego, zespół lęku panicznego, zaburzenia depresyjno-lękowe nawracające, zaburzenia obsesyjno-kompulsyjne, zaburzenia osobowościowe, a neurastenii nie można zakwalifikować jako żadne z tych jednostek. Neurastenia jest zaburzeniem czynnościowym, które bazuje przede wszystkim na określonych cechach osobowości, na temperamencie i doświadczeniach całego życia. Wnioskodawca nie wykazał, że do rozwoju jego schorzenia przyczyniła się wyłącznie służba w Policji i stres w niej występujący (k. 11-12).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. O. w okresie od 1 września 1991 r. do 22 września 2012 r. pełnił służbę w Policji, ostatnio na stanowisku z-cy dowódcy Zespołu (...) w Wydziale S. P. K. M. we W..

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

Orzeczeniem nr (...) (...) we W. z 8 lutego 2012 r., rozpoznała u wnioskodawcy:

1. nerwicę upośledzającą sprawność,

2. nadciśnienie tętnicze (...) z przerostem serca,
3. zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa C zaawansowane, wielopoziomowe z przepuklinami tarcz m/k C-6-C-7 i C-5/C-6 z uciskiem korzeni nerwowych i rdzenia kręgowego, stan po dwukrotnym urazie skrętnym kręgosłupa C, objawowy zespół bólowy p/kręgosłupowy
4. Guzki krwawnicze odbytu,
5. Astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu.
6. Trądzik pospolity.

Komisja uznała, iż wnioskodawca:

1. jest całkowicie niezdolny do służby w Policji
2. związek schorzenia pozostaje ze służbą,
3. zalicza się do III grupy inwalidzkiej,
4. inwalidztwo powstaje w związku ze służbą,
5. inwalidztwo istnieje od 8 lutego 2012 r.,
6. inwalidztwo jest czasowe, termin badania kontrolnego luty 2015 r.

Orzeczeniem nr (...) Komisja Lekarska podległej Ministrowi Właściwemu ds Wewnętrznych we W. z 9 kwietnia 2015 r. rozpoznała u wnioskodawcy:

1. zaburzenia nerwicowe znacznie upośledzające zdolności adaptacyjne – utrwalone,
2. nadciśnienie tętnicze umiarkowane z przerostem LK serca,
3. zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa C zaawansowane, wielopoziomowe z przepuklinami tarcz m/k C-6-C-7 i C-5/C-6 z uciskiem korzeni nerwowych rdzenia kręgowego, stan po dwukrotnym urazie skrętnym kręgosłupa C, objawowy zespół bólowy p/kręgosłupowy
4. Guzki krwawnicze odbytu,
5. Astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu.
6. Trądzik pospolity.

Komisja uznała, iż wnioskodawca:

1. jest zdolny do pracy (poza służbą w Policji),
2. zalicza się do III grupy inwalidzkiej,
3. inwalidztwo nie powstało wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby/choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.
4. inwalidztwo istnieje od nadal,
5. inwalidztwo jest czasowe, termin badania kontrolnego kwiecień 2020 r.

W dniu 3 września 2018 r. wnioskodawca złożył w (...) we W. podanie o skierowanie go do (...) (...)MSWiA we W. w celu określenia procentowego uszczerbku na zdrowiu doznany w związku z pełnieniem służby w Policji.

Orzeczeniem (...) nr Wr (...) - (...) Komisji Lekarskiej podległej Ministrowi Właściwemu ds Wewnętrznych we W. z 9 października 2020 r., ustalono 10% uszczerbek na zdrowiu spowodowany zaburzeniami lękowymi/neurastenicznego F.41.1/F 48, pozostającymi w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

W dniu 27 październik 2020 r. wnioskodawca złożył w (...) we W. podanie o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne (akta orzecznicze K.).

Orzeczeniem nr (...) Wr 334- (...) Komisja Lekarska podległej Ministrowi Właściwemu ds Wewnętrznych we W. z 15 marca 2021 r. rozpoznała u ubezpieczonego:

1. zaburzenia nerwicowe znacznie upośledzające zdolności adaptacyjne,
2. nadciśnienie tętnicze z powikłaniami sercowymi w intensywnej politerapii farmakologicznej
3. zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa wielopoziomowe z zespołem bólowym korzeniowy zwłaszcza szyjnym,
4. Guzki krwawnicze odbytu,
5. Astygmatyzm krótkowzroczny obu oczu.

Komisja uznała, iż ubezpieczony:

1. jest zdolny do pracy (poza służbą w Policji),
2. nie wymaga opieki innej osoby,
3. zalicza się do III grupy inwalidzkiej,
4. inwalidztwo nie powstało wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby/choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.
5. inwalidztwo istnieje od nadal,
6. inwalidztwo jest trwałe.

Dowód:

- Kserokopia orzeczenia – karta 29-31.

Stwierdzony 9 października 2020 r. u ubezpieczonego 10% trwały uszczerbek na zdrowiu powstał w marcu 2012 r. Uszczerbek na zdrowiu psychicznym pod postacią neurastenii w chwili powstania miał charakter odwracalny. Można przyjąć, że nabral charakteru utrwalonego i skutkującego nieprzydatnością do pracy w zawodzie od września 2012 r.

Dowód:

- Opinie biegłych sądowych – karta 186-189, 207-208.

- Uzupełniająca opinia biegłych sądowych k. 228

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie było nieuzasadnione.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawca A. O. dochodził zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do jednorazowego odszkodowania za 10% uszczerbek na zdrowiu w tytuł choroby pozostającej w związku ze służbą w Policji.

(...) we W. wnosił o oddalenie odwołania wskazując, na przedawnienie roszczenia, a nadto podnosząc, że stwierdzona u wnioskodawcy choroba nie została sklasyfikowana w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji i uprawniających do uzyskania jednorazowego odszkodowania.

W sprawie bezsporne było, iż wnioskodawca od 1 września 1991 r. pełnił służbę w Policji i w związku z orzeczoną w dniu 8 lutego 2012 r. całkowitą niezdolnością do służby w Policji z dniem 22 września 2012 r. został zwolniony ze służby w Policji.

W związku ze zmianą przepisów, jaka miała miejsce w połowie 2014 r., a tym samym koniecznością ustalenia, jakie przepisy będą właściwe do rozpoznania odwołania, w pierwszej kolejności ustalenia wymagała okoliczność, kiedy powstał uszczerbek na zdrowiu u wnioskodawcy.

W tym zakresie Sąd posiłkował się opinią biegłych sądowych. Z opinii głównej biegłych wynika, iż stwierdzony orzeczeniem z 9 października 2020 r. 10% uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy powstał w czasie do 30 czerwca 2014 r. W II opinii uzupełniającej biegli wskazali jednoznacznie, że z dostępnej dokumentacji można wyprowadzić wniosek, że trwały uszczerbek na zdrowiu powstał w marcu 2012 r., wówczas bowiem, wnioskodawca został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy w Policji. Na taką ocenę miał wpływ wieloletni przebieg schorzenia i brak poprawy mimo leczenia psychiatrycznego.

Dlatego też w niniejszej sprawie należało uznać, iż zastosowanie będą miały przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. Nr. 53, poz. 345).

Zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1032), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2014 r., do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Powołany przepis był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 24 października 2018 r. II UK 312/17 (LEX nr 2567920) stwierdził, m.in. że „Reguła zawarta w intertemporalnym przepisie art. 48 ust. 1 ustawy z 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby po zostających w związku ze służbą oznacza tylko tyle, że jeżeli przed dniem 1 lipca 2014 r. postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych nie zostało jeszcze wszczęte, stosuje się do niego zasady określone w rozdziale 6 - "Postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych" ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, jeżeli natomiast postępowanie takie zostało wszczęte przed wskazaną datą i do daty wejścia w życie tej ustawy nie zostało zakończone ostateczną decyzją, wówczas toczy się według dotychczasowych zasad, przewidzianych w rozdziale 4 - "Postępowanie w sprawach odszkodowań" ustawy o odszkodowaniach oraz w przepisach wydanego na podstawie art. 14 tej ustawy rozporządzenia z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań.” Dalej Sąd Najwyższy podkreślił, że błędne jest założenie, zgodnie z którym zdarzenie wypadkowe zaistniałe pod rządami ustawy o odszkodowaniach podlega kwalifikacji (ocenie) na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach odszkodowawczych. Takiej wykładni sprzeciwia się nie tylko literalne brzmienie art. 48 ust. 1 cyt. ustawy ale przede wszystkim zasada nieretroakcji, stanowiąca podstawową zasadę

porządku prawnego. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 kwietnia 2018 r. II UK 65/17 (LEX nr 2549227).

Istniejąca w polskim systemie prawa cywilnego zasada nieretroakcji, wyrażająca łacińską paremię *lex retro non agit* jest odzwierciedleniem szerszej zasady natury konstytucyjnej. (tak S. Dmowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Księga pierwsza. Część ogólna pod red. J. Gudowskiego, LexisNexis 2014, kom. do art. 3 k.c.). Zasada ta, wywodzona z zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 2 Konstytucji RP) polega na tym, że ustawa działa tylko na przyszłość i nie obejmuje swoim działaniem okresu poprzedzającego jej wejście w życie. Nie można zatem stanowić i stosować prawa w taki sposób, aby normy prawne wiązały skutki swojego zastosowania z faktami, które zaszły już przed wejściem w życie nowych uregulowań. Stany faktyczne należy oceniać według norm prawnych, które w tym czasie obowiązują, także wówczas, gdy w chwili dokonywania oceny obowiązują już nowe przepisy, a w rezultacie także nowe normy prawne. Chociaż zasada nieretroakcji nie ma charakteru absolutnego, to jednak odstępstwa od niej mogą być czynione jedynie w drodze ustawy i wyłącznie z usprawiedliwionych powodów.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż obie ustawy w sposób tożsamy określają przesłanki nabycia przez funkcjonariusza prawa do jednorazowego odszkodowania. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 7 powyższych ustaw, jednorazowe odszkodowanie przysługiwało, jeżeli funkcjonariusz:

- 1) doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od tego wypadku;
- 2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby;
- 3) zmarł wskutek choroby w ciągu 3 lat od ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby, nie później jednak niż w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby.

Powołane przepisy wprowadzają dodatkowy wymóg nabycia prawa do odszkodowania, tj. aby funkcjonariusz doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby przed upływem 3 lat od dnia zwolnienia ze służby. Jak z powyższego wynika istotne jest nie tylko to, kiedy funkcjonariusz wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania ale także to, kiedy powstał uszczerbek na zdrowiu.

Obowiązujący wówczas art. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji stanowił, że minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz chorób, z tytułu których przysługują odszkodowania określone w ustawie, uwzględniając ich związek z pełnioną służbą.

Na podstawie tej delegacji ustawowej wydane zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie wykazu chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, z tytułu których przysługują odszkodowania określone w ustawie (Dz. U. z 2003 r., Nr 6, poz. 75), które również obowiązywało w okresie, w którym wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu, i z tytułu którego domaga się prawa do jednorazowego odszkodowania. Rozporządzenie to nie przewidywało w wykazie chorób takiego schorzenia, na jakie cierpi wnioskodawca, tj. nerwicy neurastenicznej, jako schorzenia uprawniającego do jednorazowego odszkodowania, z powodu którego orzeczeniem z 9 października 2020 r. ustalono u wnioskodawcy 10% uszczerbek na zdrowiu, a który jak wynika z opinii biegłych sądowych powstał przed 30 czerwca 2014 r. – w marcu 2012 r.

W efekcie, w związku z tym, że rozpoznana u wnioskodawcy neurastenia nie jest jednym ze schorzeń wymienionych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 grudnia 2002 r., wnioskodawcy nie może zostać przyznane z tego tytułu jednorazowe odszkodowanie.

Na marginesie wskazać należy, że zarzut przedawnienia roszczenia był zdaniem Sądu Rejonowego nieuzasadniony.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1882.), roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Roszczenie z tytułu jednorazowego odszkodowania staje się wymagalne w momencie powstania uszczerbku na zdrowiu. Z opinii biegłych sądowych jednoznacznie wynika, iż stwierdzony u wnioskodawcy orzeczeniem z 9 października 2020 r. 10% uszczerbek na zdrowiu powstał w marcu 2012 r. Trzyletni termin do wystąpienia ze stosownym wnioskiem mijał dla wnioskodawcy w marcu 2015 r. Wniosek został zaś złożony dopiero w dniu 9 października 2018 r.

Zgodnie jednak z wyrokiem Sądu Najwyższego z 8.08.2007 r. II UK 23/07, po uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2002 r., P 5/01 (Dz.U. Nr 78, poz. 713, opublikowanym w dniu 19 czerwca 2002 r.) niekonstytucyjności art. 32 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 9-11 tej ustawy) ma charakter świadczenia z ubezpieczenia społecznego i nie podlega przedawnieniu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w dużej mierze bezsporny, ustalony w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, dopuszczonych przez Sąd jako dowód w sprawie na podstawie art. 243² k.p.c., których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

Okoliczności sporne, zostały ustalone na podstawie opinii i opinii uzupełniających biegłych sądowych, które Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były rzetelne, jasno uzasadnione, logiczne, konsekwentne i wyczerpujące, a nadto prawidłowo oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu wnioskodawcy. Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania zaprezentowanego przez biegłych stanowiska. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. W toku postępowania zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych składał tylko wnioskodawca. Uwzględniając zgłaszane zarzuty, w celu oceny stanu jego zdrowia oraz weryfikacji zaskarżonej opinii, Sąd dwukrotnie zasięgnął opinii uzupełniającej. Biegli podtrzymali i rozwinęli swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej Wskazali, że wnioskodawca leczył się stale od 2009 r. i do daty badania – 29 marzec 2012 r. nie uzyskano poprawy samopoczucia. Wnioskodawca przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim od września 2011 r., co wskazuje na znaczne zaawansowanie choroby i trudności w świadczeniu pracy. Biegli uznali ostatecznie, że cechy trwałości uszczerbek nabrał w marcu 2012 r.

Sąd w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez Sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W niniejszej sprawie nie zostały przeprowadzone dowody z przesłuchania świadków, gdyż o ich dopuszczenie nie wносиła żadna ze stron sporu. Przesłuchanie stron Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia, albowiem spór w niniejszej sprawie nie dotyczył okoliczności faktycznych, które były bezsporne, ale miał charakter prawny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd **w pkt. I sentencji wyroku** na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie nie znajdując podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W pkt. II sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania wnioskodawcy kosztami procesowymi strony pozwanej uznając, że byłoby to sprzeczne z zasadami słuszności. Wnioskodawca jest osobą o złym stanie zdrowia, na skutek choroby zawodowej powstałej u niego w związku z pracą w Policji. Wysunięte przez wnioskodawcę roszczenie byłoby uzasadnione, gdyby podlegało ocenie prawnej pod rządami ustawy obowiązującej obecnie (od 1.07.2014 r.). Wobec brzmienia art. 48 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, kwestia, które przepisy winny być zastosowane do przypadków podobnych do przypadku wnioskodawcy, nie była jednolicie oceniana w doktrynie i wymagała wykładni oceny Sądu Najwyższego. Z tych przyczyn obciążenie wnioskodawcy kosztami procesowymi pozwanego byłoby w ocenie Sądu Rejonowego sprzeczne z zasadami słuszności.

W pkt III sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, gdyż zarówno wnioskodawca, jak i Komendant byli zwolnieni od obowiązku ich uiszczenia na mocy art. 94 i art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.